

QUÈ TÉ EL VIAGGIO QUE ENS PUGUI ATREURE?

Il Viaggio a Reims, de Rossini, serà la primera òpera que oferirà el barceloní teatre del Liceu la temporada 2017-18. És tot un honor estrenar temporada però el *Viaggio* pot patir de dos inconvenients: es fa molt aviat (quan tornant de les vacances d'agost no hi haurà massa temps per a promoure l'obra i/o fer-ne la venda); també passa que no és de les més representades de Rossini, sobretot perquè resulta cara en cantants.

Aquí volem trencar una llança a favor de l'obra. Hem apuntat en diverses ocasions darrerament que *Il Viaggio* és un veritable bombó: una obreta no massa llarga ni de complicació argumental, però, amb una música vívida i alegre. És d'aquestes obres que venen de gust i en les que t'ho passes bé.

Quan Rossini va compondre *Il Viaggio a Reims*, el 1825, el músic es trobava en la seva plenitud. En aquell moment estava instal·lat a París on gaudia d'un gran prestigi. No ens estranya així que, sent d'origen italià, el mestre de Pesaro rebés l'encàrrec oficial de les autoritats franceses de fer una òpera per a major glòria de la coronació del rei Carles X. De fet, el títol està relacionat amb l'aconteixement. Resulta que els monarques francesos es coronaven a la catedral de Reims, on es guardaven els olis sagrats amb què la màxima autoritat religiosa del país ungia als nous reis. I de fet l'obra té poc argument. Veiem com un conjunt de notables, procedents de diversos països europeus, es dirigeixen cap al lloc on s'ha de coronar el nou rei. Els viatgers fan una aturada a un balneari on podran descansar i on patiran algunes dificultats abans no puguin reanudar el seu *viaggio*.

Aquesta trobada casual és el pretext per a que se'ns mostrin tot de tipus estereotipats de personatges "distingits", dels d'un baró alemany, un general rus, un *grande* d'Espanya, un coronel britànic, una comtessa francesa, una marquesa polaca, entre d'altres. En mig de tots ells, dos italians, la poetessa Corinna i un filòsof de la vida, Don Profondo, suavitzen les petites friccions en la convivència d'uns hostes que experimenten les incomoditat i algunes dificultats del viatge. A la vegada, amors i gelos entre ells.

La falta d'una situació dramàtica continuada va facilitar a Rossini que es pogués centrar en les veus i també a desenvolupar una fina ironia cap a les pretensions i petits problemes d'una aristocràcia que, malgrat que triomfava després de la restauració que acabà amb Napoleó i la revolució francesa, formava un grup social que els burgesos veien realment com a decadent i antiquat. Per tant l'obra és un conjunt de situacions divertides i un pretext per a que els cantants exhibeixin les seves habilitats vocals, en una de les gran demostracions de *belcanto* del moment. En l'obra trobem el Rossini que va obtenir tanta popularitat i acceptació a l'Europa del moment: el dinamisme, els crescendos, àries brillants i grans concertants en què les veus juguen entrecreuant-se les unes amb les altres.

associació
amics de l'òpera
de Girona

FRAGMENTS DEL VIAGGIO

Com a peces cèlebres de l'obra, entre d'altres en proposarem aquí 5 :

- ÀRIA [més lenta] [Partir, o ciel!](#) (6'54") ▶ . CABALETTA [més ràpida], emocionada per recuperar el barret: [Che miro! Ah! Qual sorpresa!](#) (6'19") ▶ (A Massis, 2009)
- ÀRIA [Medaglie incomparabile](#) (per Marco F. Romano, el 2009 -5'37") ▶
- CONCERTANT, el més gran de l'òpera amb 14 solistes [Signori, ecco una lettera](#) (1992 a Pesaro, Dr Abbado-5'49") ▶
- CANZONE SPAGNOLO [Omaggio all'augusto duce](#) (Per davide Fersine, en la producció que veurem - 1'19") ▶
- FINAL (del final): COR [Viva il diletto augusto regantor](#) (versió de La Scala 4'24") ▶

Si voleu comprovar-ho en directe, a reserves podeu demanar-les al correu: operagironabus@gmail.com